

[Kirsten Jacobsen]

skal acceptere, at de maksimalt kan få en timeløn på 21 kr. og 30 øre. Jeg synes, det er beskæmmende for Folketinget, at man kan gøre sådan noget, men jeg synes, det er mere beskæmmende for regeringen, som altid pryd sig af, at man vil have ligestilling; og at det er lavtlønsgrupperne, man skal hjælpe først. Og så accepterer man noget sådant.

Men jeg vil gerne sige, at det vigtigste for mig er, at der kommer en løsning, og kan vi ikke nå det hele i dag, må vi gå så langt, vi kan. Men det er i hvert fald helt stensikkert, at vi kan ikke være bekendt at komme til et resultat, som er dårligere end den fastsatte minimumsløn.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det skal blive en meget kort bemærkning. Jeg glæder mig over den iver, hvormed fru Kirsten Jacobsen nu taler den medhjælpende hustrus sag og vil have det lavet om til medhjælpende ægtefælle. Tak for det. Vi savnede det i maj.

Ministeren for skatter og afgifter (Kampmann):

Må jeg, ligesom hr. Bernhard Baunsgaard var inde på det, sige, at den får jo sjældent for lidt, når fru Kirsten Jacobsen er på talerstolen. Det var ikke småting, der skulle indtages i dette spørgsmål.

Jeg sagde ganske udtrykkeligt, at regeringen var opmærksom på, at der forelå et problem i relation til beskatning af medhjælpende hustru, og at en fremgangsmåde som foreslået af hr. Bernhard Baunsgaard i hans forslag, som desværre ikke er til behandling samtidig med dette, måske var mere fremkommelig end den fremgangsmåde, som hr. Hagen Hagensen har foreslået. Det er ikke det samme som at afvise, at der foreligger et problem, men det er et oplæg til at drøfte, ved hjælp af hvilken fremgangsmåde man mest hensigtsmæssigt løser dette problem.

Jeg gjorde også opmærksom på, at en stor del af problemet vil være løst – og det tror jeg hr. Hagen Hagensen vil være enig med mig i – i det omfang man kunne få forlænget proportionalstrækket yderligere ud over de 71.000 kr., som er gældende for næste år, fordi der så ikke ville være det incitament til overflytning; det er jo et incitament til overflytning, at man kan overflytte fra en pro-

gressiv til en proportional skatteskala. Der er vel ikke nogen, der kan bortforklare, at det kan være et incitament, og det har hverken noget at gøre med ligestilling, ligestillingsråd eller noget som helst andet, men man kan da ikke se væk fra, at et incitament i skattemæssig henseende er der stadig væk tale om.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil da gerne sige til skatteministeren, at jeg naturligvis er enig med ham i, at jo højere vi får proportionalgrænsen op, jo længere strækket bliver, jo mindre grund er der til at drøfte mangt og meget i dette høje ting. Tænk hvis vi havde ført den til tops, hvor ville meget være nemmere for os alle sammen her. Det er helt givet.

Her er der altså tale om, kan jeg fatte, at man på den ene side fra ministeren gerne vil hjælpe, men man vil altså ikke gå så langt, som vi gerne vil have det. Men så skal jeg lige indskyde – og det ved ministeren i øvrigt godt – at det, vi vil, skal ikke gå ud over retten til at trække de driftsudgifter fra, som enhver enkelt har, ret bedømt. Nu vel, lad det være til en anden gang. Men jeg forstod ministeren, i hvert fald til slut, på den måde, at der er ved at være en vej frem, når vi alle sammen prøver på at trække med, og jeg har mærket på ordførerne i øvrigt, at de gerne vil være med til at søge at få løst dette spørgsmål meget snart. Kommer vi ikke helt så langt, som vi gerne vil i første omgang, nu vel, så kommer vi vel et stykke hen ad vejen, og vi skal gerne virke med dertil.

Christophersen (V):

Jeg vil bare til ministerens bemærkninger om en forlængelse af proportionalstrækket sige, at det er ikke bare økonomiske argumenter, der kan være for dette forslag. Der er vel også et forståeligt ønske hos den medhjælpende ægtefælle om at blive værdsat af det offentlige efter fortjeneste i stedet for at blive tillagt en latterlig lille del af den samlede indkomst. Det problem løser man jo ikke ved at forlænge proportionalstrækket. Det var derfor, jeg talte om, at det også var en retfærdighedshandling, og det har været et væsentligt argument fra en række af de organisationer, som i årevis har rejst dette krav, at man også ønskede at få værdsat det arbej-